

Zvezek 6.

Letnik III.

Junij 1899.

Kitica spevov

v proslavo božjega Srca Jezusovega

ob koncu XIX. stoletja.

(Spletel J. P. Belostenski.)

7. Sladkost nebeška.

Veselje svetá je minljivo,
In njega plačilo britkó;
A vendar, ko pride ločitev,
Kakó je nam srce bolnó.

Pa kaj nam vsa žalost in tuga,
Saj vodi nas božje Srcé;
Bolesti nam v radost spreminja,
Trpljenja zljajšuje gorjé.

Navžijmo sladkosti se čiste,
Ki nam se pošilja z nebá,
In zginile bodo pogledom
Nasprotne britkosti svetá.

Ostanimo v svetem šatoru,
Tu sreče objema nas raj,
In zemlje vse slasti vabeče
Ne spravijo v svet nas nazaj.

Oj, čudo, glasovi budé se,
Mogočni in mili takó,
Da duša že čuti se prosto,
Zamaknjena sili v nebó.

Češčenje presv. Reš. Tel. v lavantinski škofiji.*)

„Glej! prebivališče božje z ljudmi,
in prebival bo ž njimi.“ Apok. 21, 1.

Med najimenitnejša svetišča svete dežele se po pravici šteje Sijonska cerkev sv. Duha, pozidana v Jeruzalemu na višini Sijonskega hriba. Tukaj je tako imenovani cenakulum ali obednica, v kateri je Jezus Kristus jedel zadnjikrat velikonočno jagnje in je postavil tudi najsvetejši zakrament. Vsled starega, jako zanesljivega poročila je stala tukaj tista hiša, v kateri je Gospod svojim učencem noge umival, in jim s tem priporočil ponižnost, ljubezen in čistost srca, ter je potem postavil zakrament presvetega Rešnega Telesa in apostole posvetil za duhovnike ali mašnike nove zaveze, ter tako posvetil to hišo za prvo krščansko cerkev. Tukaj se je Jezus prikazal svojim učencem na dan svojega častitljivega vstajenja od smrti, da jih potrdi v sveti veri in jim podeli oblast, katero je sam prejel od svojega nebeškega Očeta, ter je postavil tudi zakrament svete pokore. Tukaj se je zopet prikazal osmi dan svojim apostolom, da je ozdravil nevero apostola Tomaža. Tukaj je zbral svoje učence pred svojim vnebohodom, da jim podeli zadnja povelja in naročila. Tukaj so bili apostoli in učenci zbrani v molitvi enega duha, enega srca, da si izprosijo tolažnika svetega Duha. Tukaj je bil sv. Matija izvoljen za apostola. Tukaj je prišel na binkoštno nedeljo sveti Duh nad apostole in prve verne in je bila tako ustanovljena sveta katoliška cerkev. Tukaj je imel sveti apostol Peter svojo prvo pridigo, po kateri se je iz vseh pokrajin zemlje izpreobrnilo 3000 nevernikov. Tukaj je bil sveti Štefan z drugimi vred za dijakona izvoljen in posvečen. Odtod je vodil in vladal sveti Jakob mlajši krščansko občino v Jeruzalemu. Tukaj je obiskal sveti apostol Pavel po svojem izpreobrnenju poglavarja svete cerkve apostola Petra, „da ne bi zastoj tekel in se trudil“. Tukaj so si razdelili apostoli pokrajine vesoljne zemlje, ter so se zopet semkaj vračali s svojega apostolskega delovanja. Tukaj v bližini je prebivala prečista devica Marija, mati Jezusova, in je tudi tukaj umrla. Pri tem svetišču je bil sedež škofov jeruzalemskih, kakor tudi pokopališče kristijanov, na katerem so bili pokopani sv. Štefan, mučenik, Gamaliel in drugi verni kristijani. Ni se torej čuditi, da so to častitljivo svetišče verniki visoko čislali pod imenom „sveti Sijon“. V samostanu pri tem svetišču se je nastanil sv. Frančišek Asiški (1219), ko je prišel obiskat božji grob v Jeruzalemu, in tukaj so se naselili leta 1333. njegovi duhovni sinovi, da z največo požrtvovalnostjo branijo, če treba, tudi s svojo krvijo, zapuščena svetišča svete dežele.

Temu svetišču, tej sveti hiši se dajo prisposodobiti naše katoliške cerkve, bodisi da so še tako majhne in ubožne, ker v njih prebiva Jezus Kristus naš dobri pastir in najboljši prijatelj. Tukaj je Jezus Kristus pričujoč v najsvetejšem zakramentu kakor Bog in človek, z dušo in s telesom, ki je luč sveta, tolažnik stiskanih in žalostnih, pribežališče revnih in ubogih, naše

*) XVII. letno poročilo družbe vednega češčenja presvetega Rešnega Telesa in v podporo ubožnih cerkev v lavantinski škofiji za leto 1898.

življenje in naša sladkost. Tukaj v tabernaklju prebiva Jezus na sedežu svoje milosti, da vsem deli svojo božjo pomoč in usmiljenje. Tukaj v cerkvi, v hiši božji, se zamoremo tudi mi zaupljivo z Jezusom razgovarjati, potožiti mu svoje križe in težave, da najdemo vsak čas gotovo pomoč in tolažbo. „Pridite k meni vsi, kateri se trudite in ste obloženi in jaz vas bom poživil!“ Mat. 11, 28. — „Vsi žejni, pridite k vodi, in vi, ki nimate denarja, hitite, kupite in jejte; pridite, kupite brez denarja, in brez vse menje vina in mleka!“ Izaija 55, 1. „Pristopite“, kliče kraljevski pevec, „in bote razsvetljeni“ z žarki nebeške svetlobe, da prejmete pravo modrost življenja in da bodete krepko hodili po poti svetih čednosti.

Ta opomin naj tudi nas napolni s pogumom, da z veseljem pristopimo k tabernaklju kakor častna straža, ter se Jezusu svojemu božjemu Odrešeniku in Zveličarju pristrčno zahvalimo za vse njegove milosti in dobre, da ponovimo svojo ljubezen, zvestobo in udanost, da se ogrejemo in oživimo na njegovem božjem srcu, ter si tako pridobimo moč in srčnost, da vstrajamo v njegovi službi zvesti do zadnjega dihaja svojega življenja, da prejmemo nevenljivo krono večnega zveličanja.

Dozdeva se mi, kakor bi se sedaj bližali tisti nevarni časi in dnevi, o katerih sveti apostol Pavel govori v svojem drugem listu do ljubljenega učenca Timoteja: „Zarotim te pred Bogom in Jezusom Kristusom, kateri bo sodil žive in mrtve v svojem prihodu in v svojem kraljestvu. Oznanuj besedo, ne jenjaj, bodi si priležno ali nepriležno; prepričaj, prosi, svari z vsem potrpljenjem in naukom. Zakaj prišel bo čas, ko zdravega nauka ne bodo trpeli, temveč si bodo po svojih željah izbirali učnike, kateri ščegetajo ušesa; in bodo od resnice obračali svoja ušesa, ter se bodo obračali k basnim.“ 2. Tim. 4, 1—4. „Slišali bote“, pravi Jezus apostolom, „vojske in govorjenje od vojsk . . . Vzdignil se bo namreč narod nad narod, kraljestvo nad kraljestvo . . . Vse to pa je le začetek nadlog. Potlej vas bodo izdajali v britkost in vas bodo morili; in bote sovraženi od vseh narodov zavoljo mojega imena. In takrat se jih bo veliko pohujšalo, in se bodo med seboj izdajali, in med seboj sovražili. In veliko krivih prerokov bo vstalo, in jih bodo veliko zapeljali. In ker bo hudobija obilno rastla, bo ljubezen pri mnogih omrznila. Kdor pa bo stanovitven do konca, bo zveličan.“ Mat. 24, 6—13.

Ta opomin naj tudi nas nagiba, da vstrajamo v spoznanju svete katoliške vere in v ljubezni do svete matere katoliške cerkve, ter se ne damo premotiti, da bi zapustili in zatajili Gospoda svojega Boga in njegovo sveto cerkev.

Kdor zapusti sveto katoliško cerkev in se odpove katoliški veri, pokaže s tem, da ne pozna svete katoliške cerkve in njenih zveličavnih nauk, sicer je nemogoče, da bi zamogel kaj takega storiti. O kako lepa je edino zveličavna katoliška cerkev, kako lepe in tolažbe polne so resnice svete katoliške vere, kako veličastno je njeno bogoslužje, njeni sveti obredi, kako božanska je njena ustanova! Nebeški Zveličar Jezus Kristus je po svojem častitljivem vstajenju od mrtvih ustanovil sveto katoliško cerkev, njegovi apostoli so jo razširili po vseh pokrajinah zemlje, brezštevila množica

svetih mučenikov in mučenk jo je utrdila s svojo prelito krvijo, trume svetnikov in največih učencikov so jo ozaljšali s svojim zglednim življenjem in s svojo učenostjo; previdena z vsemi sredstvi božjega usmiljenja hladí in sladí vsako bedo in britkost ubogih zemljanov, nalik barki Noetovi se vojskuje na razburkanem morju strasti človeških in mirno plove skoz vsa stoletja med valovi vednega nasprotovanja, ter z veseljem vsprejema v svoje naročje vse, kateri iščejo njenega zavetja, da jih srečno pripelje v zaželeno pristanišče nebeške domovine. Zato se ni čuditi, da sveto katoliško cerkev, katera je steber in podlaga vse resnice, iščejo vsi narodi zemlje, ker je postavljena kakor svetlo mesto na visokem hribu, da jo zamore lahko videti in najti vsakdo, ki je dobre volje in hrepeni po resnici in večnem zveličanju.

„Jaz ne obrajam tistih, kateri svojo vero izpremenijo“, je rekel svoje dni neki protestantski knez grofu Stolbergu, kateri se je bil vrnil v naročje svete katoliške cerkve. „Jaz tudi ne“, je odvrnil blagi grof; „ker če ne bi moji predstariši bili svoje vere izpremenili, ne bi jaz bil prisiljen, v katoliško cerkev se vrniti. Protestant, kateri postane katoličan, on ne izpremeni vere, temveč se samo vrne k tisti veri, katero so njegovi pradedi po krivici zapustili.“

Žalibog, da se tudi sedanje dni najdejo kristijani, kateri pred solncem resnice, pred sveto katoliško vero svoje oči zatisnejo in se odpovedó edino pravi katoliški veri. Odkod pride to? Kaj je temu vzrok? To se zgodi ali iz lahkomišljenosti, ali iz nevednosti, ali pa iz drugih slabih nagibov. Lahkomišljenost pa je v tako imenitni zadevi gotovo graje vredna in kazniva, in nevednost v resnicah, katere so potrebne k zveličanju, gotovo ni nobena čednost, temveč sramota; ravno tako so vsi drugi povodi in nagibi v tako preimenitni zadevi, kjer se gre za pravo vero in za večno zveličanje, gotovo zaničljivi in pogubni, zakaj: „Kaj pomaga človeku, ako pridobi ves svet, pa na svoji duši škodo trpi?“ Mat. 8, 36.

Zategadelj se ne dajmo premotiti, ako se v slabih, pohujšljivih časnikih in brezverskih knjigah grdi in zaničuje sveta katoliška vera in cerkev in se sramotijo njeni služabniki. To ne more drugače biti; hudobni, neverni ljudje so bili vedno na svetu, in hudobni ljudje pišejo takšne slabe, pohujšljive knjige in časnike, bodisi iz nevednosti ali pa iz hudobije. Zato pa je naša dolžnost, da takšnih časnikov ne podpiramo in takšnih pohujšljivih knjig ne beremo, da ne bomo ostrupljeni in da ne pridemo ob pravo vero. Mi vemo in smo prepričani, da je Jezus Kristus, Sin božji in naš Zveličar, kateri je luč sveta, pot, resnica in življenje naše, postavil sveto katoliško cerkev, katera ostane do konca sveta in vrata peklenska je ne bodo premagala. „Kdor pa cerkve ne posluša, naj ti bo kakor nevernik in očitien grešnik.“ Mat. 18, 17.

Stojmo torej nepremakljivi in ohranimo sveto katoliško vero kot največi zaklad, neoskrunjeno, ljubimo in spoštujemo sveto katoliško cerkev, ker dobro vemo, da kdor nima cerkve za svojo mater, ne more imeti Boga za svojega Očeta (sv. Ciprijan). V ta namen hočemo radi moliti in prositi Boga sv. Duha za njegovo pomoč in razsvetljenje, ter pred svetim tabernakljem,

kjer prebiva premili Jezus v najsvetejšem zakramentu, s srcem in z ustmi pobožno klicati:

Pridi, sveti Duh! napolni srca svojih vernih in vžgi v njih ogenj svoje ljubezni, ki si ljudstva vseh jezikov v edinosti svete vere združil.

V. Pošlji svojega Duha in vse bo prerojeno.

O. In prenovil boš obličje zemlje.

Molimo. O Bog, ki si srca svojih vernih po razsvetljenju sv. Duha učil, daj nam, da ravno v tem Duhu, kar je prav, spoznamo, in se njegove tolažbe vselej veselimo. Po Jezusu Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Sveti veri zvesti vsi
 Bomo mi vse žive dni,
 Brez trepeta, brez strahu
 Vdani ljubemu Bogú!
 To s prisego ponovimo,
 Srcu Jezusa zročimo!

Delovanje družbe vednega češčenja v lavant. škofiji leta 1898.

Preteklo leto 1898. je bilo za družbo vednega češčenja blagonosno. Novih družbenikov je pristopilo 1025 in v družbeni matici je sedaj vseh skupaj vpisanih 17.689. Mili darovi so v obilni meri dotekali iz vseh župnij naše lepe lavantinske škofije, pa tudi drugi dobrotniki so podpirali družbene namene s prostovoljnimi prispevki. Kakor druga leta je zopet letos poklonila preblagorodna gospa grofinja Nugent lepo darilo, namreč: eno belo in eno črno kazulo, tri stole za praznike, eno albo in dve altarni blazinki. Bodi preblagi dobrotnici in vsem drugim dobrotnikom naše lepe družbe izrečena najprisrčniša zahvala!

Dohodkov je imela družba v tem letu 2937 glđ. 62 kr. Tukaj pa so tudi vštetí prispevki nekaterih župnij, katere so svoje doneske podarile z namenom, da se jim oskrbi cerkvena oprava za njih župne cerkve, kar se je tudi zgodilo. S temi dohodki je odbor blagorodnih gospelj in gospodičen v Mariboru s pomočjo častitljivih šolskih sester priredil nasledno cerkveno opravo in pripravo, in sicer:

4 pluvijale, 28 mašnih plaščev, 2 dalmatiki, 5 velov, 12 stol za praznike, 4 stole za izpoved, 4 stole za krščevanje, 3 plašččke za ciborij, 1 mašne bukve, 15 korokov za duhovnike, 24 za ministrante, 19 alb, 42 humeralov, 120 purifikatorijev, 72 lavabo-prtičev, 40 korporalov, 30 malih korporalov, 12 pasnikov, 22 rdečih suknjic za ministrante, 8 črnih, 8 vijoličnih golirjev, 6 altarnih pultov, 8 pogrinjal za pulte, 4 antipendije ali altarna predgrinjala, 5 črnih stol, 3 mrtvaške prte, 1 baldahin ali nebo, 10 altarnih blazink. — Tukaj se opomni, da družba samo bele pasnike oskrbuje, kateri so pripravni za vse barve; ravno tako zadostuje dvojna barva suknjic za ministrante, namreč: rdeča in črna. Za svete maše, ki se služijo v vijolični barvi, si vzame ministrant vijolični golir in črno suknjico.

Dasiravno je družba vednega češčenja v teku let mnogo cerkvene oprave in priprave oskrbela in ubožnim cerkvam porazdelila, je še vendar obilno ubožnih cerkev, katere si ne morejo potrebne oprave za spodobno opravljjanje službe božje iz lastnega oskrbeti, zato se družba vednega češčenja, katera služi za olepšanje hiše božje in oskrbuje primerno cerkveno opravo, po kateri se budi pobožnost in množi počesčenje Jezusa Kristusa v najsvetejšem zakramentu, tudi zanaprej priporoči v blagovoljno podporo in udeležbo.

Maribor, dné 30. aprila 1899.

Laurencij Herg, načelnik.

Ana Eichler, predsednica.

Častivci in častivke presv. Rešnega Telesa.

(Piše dr. I. G.)

Friderik Faber.

Dober je Gospod duši, ki ga išče, pravi sveto pismo. Te besede so se vresničile pri Frideriku Fabru, ki je bil sicer rojen v krivi veri, pa je vendar hrepenel po resnici in jo tudi našel v katoliški cerkvi. Reči smemo, da je sam Jezus to blago dušo z močjo svoje milosti potegnil nase in jo rešil pogube. Friderik Faber se je rodil 28. junija l. 1814. v mestu Kalverlej na Angleškem. Stariši so bili protestantje. Oče je imel v oskrbi obširna posestva angličanskega škofa Auklanda in je stanoval s svojo družino v škofijskem dvorcu. Otroke je skrbno vzgojeval; vsi so opravljali pozneje v življenju častne službe. Eden je postal general, dva sta bila angličanska duhovnika, četrti advokat.

Friderik se je v šolah odlikoval s pridnostjo in lepim vedenjem. Imel je za vse lepo in dobro sprejemljivo srce. Zgodaj je že zlagal pesmi, izvečine nabožne vsebine, in je žel zanje obilo priznanja. Dasi mu je bil, kot protestantu, prikrit vzvišeni poklic katoliškega duhovstva, je vendar imel nagnjenje do duhovskega stanu, ker se mu je izmed vseh stanov zdel najvzornejši. Pripravljal se je nanj s temeljitim učenjem in pobožnim življenjem. — Leta 1836. ga pošljejo za vikarja v Amblesid, malo mesto v gorah, čigar okolica je bila znamenita radi svoje naravne lepote. Tukaj se je pečal z bogoslovjem in opeval lepoto kraja v mičnih pesmicah.

Pri resnem vednostnem raziskavanju je vedno bolj spoznaval, da angličanska cerkev ne more biti prava Jezusova cerkev.

Zbudili so se mu dvomi, in notranji boj mu je kalil srčni mir. Dasi je še v mnogih stvareh krivo sodil katoliško cerkev, je vendar izprevidel, da se za protestantstvom skriva le brezverstvo.

Leta 1843. pride na svojem potovanju po Evropi tudi v Rim. Vse, kar je tamkaj videl in slišal, mu je zelo ugajalo. Ko je bil pričujoč pri slovesni sveti maši, pri kateri je bil tudi papež Gregor XVI., ga je častljiva oseba svetega očeta navdala z velikim spoštovanjem. Zlasti je bil ginjen, ko je videl starčka, kateremu so prinesli sveto obhajilo, poklekniti poleg prestola

in s solzami v očeh prejeti sveto Rešno Telo. „Resnično“, rekel je pozneje, „podoben je bil svetniku“.

Po posredovanju doktorja Granta, predstojnika angleškega zavoda, je Faber prišel do papeža, ki ga je prijazno sprejel in mu med drugimi stvarmi rekel, naj prestopi v katoliško cerkev. Faber odgovori, da je tudi v angličanski cerkvi treba vernih mož, ki z opomini in poučevanjem marsikatero dušo lahko rešijo pogibeli v brezverstvu. „To je že mogoče“, odgovori mu papež, „toda rešite svojo dušo — svojo dušo.“ Dasi v onem trenutku tem besedam ni pripisoval posebne važnosti, mu vendar niso hotele iti iz spomina.

Vrnivši se v domovino je deloval med svojimi farani v Eltonu popolnoma v katoliškem duhu, dasi je še ostal v angličanski cerkvi. Zlasti je izkušal voditi duše po poti krščanske popolnosti in odpraviti veliko versko mlačnost, ki je bila v občini zelo razširjena.

Tako je minilo nekaj let, in v tem času si je pridobil ljubezen in zupanje svojih faranov. Toda naenkrat so se razmere vsled nekega dogodka izpremenile. Jesenskega večera leta 1845. je bilo, ko je Faber šel k nekemu bolniku, da bi mu prinesel to, kar je on imel za sveto popotnico. Med potjo ga prešine z vso silo zavest, da to, kar nese bolniku ni sveti zakrament, ker on sam ni pravi duhovnik. Prihodnjo nedeljo stopi na prižnico in naznani zbranim ljudem, da jim sedaj poslednjič govori, da je to, kar jim je doslej oznanjeval sicer bilo resnično, vendar pa ni bil nauk prave Jezusove cerkve. Sedaj jih hoče zapustiti, da vstopi v njo. Ljudje so bili vsi prestrašeni po teh besedah. Najodličnejši možje so takoj prišli k Fabru in ga prosili, naj ostane pri njih; poučuje naj jih in pridiguje, kakor sam hoče. Faber seveda ni odstopil od svojega sklepa. Drugo jutro zapusti občino spremljan od nekaterih zvestih vernikov, ki se niso hoteli ločiti od njega. Še tisti dan ga je apostolski vikar sprejel v katoliško cerkev.

Ako je Faber že kot protestant deloval le za čast božjo in zveličanje duš, je sedaj v zavesti, da je ud prave Jezusove cerkve, še bolj hrepenel po krščanski popolnosti. On in njegovi tovariši so odslej živeli skupno v skromni hišici, kakor redovna družina. — V tem času je začel Faber popisovati življenje svetnikov iz prvih treh stoletij krščanstva. Vodila ga je pri tem delu misel, da so mnoge duše poklicane k popolnosti, ki se pa pogubé, ker jim nihče ne pokaže prave poti. Ker je vedel iz svoje izkušnje, koliko v tem oziru koristijo življenjepisi svetnikov, hotel je s tem delom potrebi pomagati.

Da bi svoji duhovni družini, kateri je bil vodnik, dal stalno vodilo za življenje, jo je preosnoval na podlagi redovnih pravil oratorijancev. Sam je prebil novicijat v Rimu v oratoriju sv. Filipa Nerija. Vrnivši se na Angleško je postal predstojnik male družbe; hkrati je bil z nekaterimi tovariši posvečen za duhovnika.

Očetje oratorijanci niso imeli stalnega bivališča, temveč so kakor misijonarji potovali iz mesta v mesto. Povsod pa so izvrševali prava čuda v izpreobrnjenju krivovercev in grešnikov. V nekem malem mestu, kjer so delovali par mesecev, je ostalo komaj pet ali šest protestantskih družin, vsi drugi so prestopili v katoliško cerkev.

Leta 1859. so se oratorijanci stalno naselili v Londonu, kjer so imeli zelo obširen delokrog. Tukaj so mnogo storili za poživljenje verskega duha in marsikatero izgubljeno ovčico privedli zopet v hlev Kristusov. Vse druge pa je nadkriljeval v gorečnosti oče Faber.

Poleg obsežnega dušnega pastirstva je še našel dovolj časa za spisovanje krasnih nabožnih knjig, v katerih je hotel razkriti zaklade božje milosti. Zlasti je s svojimi spisi izkušal doseči, da bi verni Jezusa v najsvetejšem zakramentu spoznali, čistili in ljubili. Najznamenitejša njegova dela so: Vse za Jezusa, Kalvarija, Betlehem, Marijino veselje in žalost, Ob vznožju križa, Najsvetejši zakrament. Poslednja knjiga je pisana zlasti z velikim navdušenjem, v lepem jeziku in je polna globokih misli. Naj navedem nekaj stavkov iz predgovora, ki ima naslov „zmagoslavje“.

„Vsa cerkvena zgodovina“, pravi pisatelj, „ni družega kakor veliko raznovrstno zmagoslavje cerkve nad svetom. In katere zmage se cerkev veseli? Ali mar, ker je sovražnike premagala? Toda teh vstajajo vedno nove bojne vrste. Ali zato, ker ima mir? Tega nima nikjer in nikdar. Ali zato, ker so krivoverstva nehala? Toda vedno se porajajo nova. Ne more se veseliti zmage, ker je preživela brezbožnike, ki so jo hoteli uničiti; zakaj na milijone duš se je pri tem pogubilo. Tudi prihodnje sreče v nebesih se ne more radovati, ker si jo morajo njeni otroci še le priboriti. Vzrok nje-nega zmagoslavja je ta, ker ima Jezusa, živega Boga, vir vseh milosti, v najsvetejšem zakramentu pri sebi. Ta dragocena posest odlikuje katoliško cerkev pred vsemi drugimi cerkvami.“

Plodonosnemu delovanju je očeta Fabra odtegnila prezgodnja smrt. Lotila se ga je dolgotrajna in mučna bolezen, katero je prenašal z vso vdanostjo in potrpežljivostjo. Umrl je 27. septembra 1860. v 49. letu svoje dobe.

Ne samo katoličani, tudi protestantje so obžalovali bridko izgubo moža, katerega so čistili radi nenavadnih dušnih zmožnosti in svetega življenja. — Jezus in Marija sta v večnosti očetu Fabru pač stotero povrnila vso ljubezen, katero je gojil za nju tu na zemlji, in katero je tudi v drugih izkušal vnemati z besedo in pismom.

Kratka razlaga litanij presv. Srca Jezusovega.

Ko je naš Gospod Jezus Kristus izvolil blaženo Margareto Alakok, da po nji razširi v krščanstvu pobožnost do svojega presv. Srca, ji je obljubil, da ji hoče pokazati bogastvo in zaklade, ki so skriti v njegovem Srcu. Kakšni zakladi so to? — Bogastvo, o katerem govori Zveličar, je usmiljenje in sočutje, ljubezen in gorečnost, milost, moč, svetost, vse razne čednosti presv. Srca. Iz teh nepreglednih in neizmernih zakladov je sveta cerkev izbrala najlepše bisere in jih kot triintrideset naslovov razvrstila v litanijah v čast presv. Srcu Jezusovemu. Bisere imenujem triintrideset pomenljivih pridevkov v novih litanijah; zakaj kakor svitlo solnce odseva

iz bisera in se utrinja v živih mavričnih barvah, tako nam iz naslovov, zbranih v litanijah, v triintridesetih raznih barvah sije solnce lepote in veličastva, solnce milosti in usmiljenja presv. Jezusovega Srca.

Sv. Oče Leon XIII., ki so lani samo nekaterim škofijam dovolili litanije presv. Srcu Jezusovega, so letos meseca aprila izrekli, da se smejo iste po vsem katoliškem svetu očitno moliti;¹⁾ tudi mislijo sv. Oče vso cerkev posvetiti presv. Srcu. — Litanije presv. Srca bodemo odslej v cerkvi očitno molili prav tako, kakor molimo litanije presv. Imena Jezusovega, Matere božje in vseh svetnikov litanije. Molili pa jih bodemo gotovo tem bolj pobožno, čim bolj bodemo umevali pomenljive naslove, ki so zbrani v litanijah; molili jih bodemo tem rajši, čim bolj bodemo spoznavali, „kolika je širokost in dolgost, visočina in globočina ljubezni Kristusove.“²⁾ V to naj bi, če je tako ljubo in všeč presv. Srcu, nekoliko pomogle naslednje vrstice, v katerih bodem poskusil na kratko pojasniti in raztolmačiti nove litanije.

Srce Jezusovo.

Kaj si mislimo, ko izgovorimo besedo „Srce Jezusovo“? — Jezus Kristus je pravi Bog, pa tudi pravi človek; kot človek ima dušo in telo, kakor mi; in zato tudi misli, hoče, želi, čuti kakor mi. Ker je torej Jezus človek kakor mi, govorimo o Srcu Jezusovem prav tako, kakor o človeškem srcu.

Srce pa nam v vsakdanji govorici ni le srce iz mesa in krvi, ampak nam je tudi podoba vsega, kar čutimo v srcu; ljubezen in usmiljenje, mržnjo in sovraštvo, up in strah, želje in hrepenenje, veselje in žalost: vse notranje ali dušno življenje nam pomeni beseda srce. Zato govorimo, ta človek ima blago, usmiljeno, mehko srce; o drugem pravimo, da ima slabo, trdo, sirovo srce; večkrat tudi slišimo o tem ali onem reči: on nima srca, to se pravi, on je človek brez usmiljenja in ljubezni, človek, kogar nič ne gane.

Kadar torej govorimo o Srcu Jezusovem, nam ni v mislih samo pravo srce v presvetem telesu Gospodovem, ampak tudi vsi sveti občutki tega srca, vse dušno življenje Jezusovo, katerega podoba, simbol ali vidno znamenje je srce.

V Srcu Jezusovem po tem takem častimo sicer pravo srce našega Odrešenika kakor mu bije v prsih, ne mrtvo, ampak živo srce, srce, ki je sklenjeno s telesom in dušo Jezusovo; vendar ne častimo tega srca samega ob sebi, ampak kot podobo one neskončne ljubezni, katero je to srce za nas čutilo zlasti takrat, ko je Zveličar postavil zakrament sv. Rešnega Telesa in ko je za nas trpel in umrl. Oboje skupaj častimo in molimo: pravo srce Jezusovo, ki je podoba ljubezni, in pa ljubezen, ki se nam kaže v srcu kot v podobi ali vidnem znamenju.

Kakor pa otrok, ko poljublja očetu roko, ne časti le roke, ki mu je podarila kruha, ampak očeta samega, kateremu je roka služila, ko je dajal otroku kruha: prav tako častimo mi Jezusa samega, ko častimo presveto Srce, zakaj to srce je njegovo srce, — je srce njegove osebe.³⁾

¹⁾ Decret. 2. aprila 1899.

²⁾ Efež. 3, 18.

³⁾ Prim. Pastirski list kneza in nadškofa goriškega. Venec. 1898.

Srce Jezusa, Sinú večnega Očeta.

Sveta vera nas uči, da sta v Jezusu Kristusu dve naravi, božja in človeška, toda le ena oseba, in sicer božja oseba, ki združuje v sebi obe naravi, božjo in človeško. Tako govori katekizem. — Karkoli pa je v kateri osebi, to je njeno. Človeška narava v Kristusu je torej narava božje osebe, narava božjega Sina samega; duša Jezusova in razum in volja, telo Jezusovo in njega petero čutov, njegova kri in vse drugo: je v resnici duša in telo božjega Sina. In tako je tudi telesno srce Jezusovo — Srce Sinu večnega Očeta.

Pomislimo malo, koliko nam pové sama ta beseda: Srce Jezusa, Sinu večnega Očeta.

Jezus je pravi Bog; in zato ima življenje sam od sebe. Vse stvari je Bog naredil, on jim je dal, da so; Bog sam ni od nikogar prejel življenja, le on je v resnici in popolnoma sam svoj, od nikogar odvisen. Kakor pa ima Oče življenje sam v sebi, tako je tudi Sinu dal, da ima življenje sam v sebi.¹⁾ In tega božjega Sina Srce -- je Srce Jezusovo.

Jezus je pravi Bog; in zato je večni, brez začetka, brez konca, neizrečno svet, pravičen, zvest, resničen in srečen sam v sebi. In tega velikega Boga Srce — je Srce Jezusovo.

Jezus je pravi Bog; in zato je vsemogóčen, ustvaril je ves svet. „Vse je po njem storjeno.“²⁾ Vso naravo, vse ljudi, tudi nevidne duhove je on vstvaril. In tega vsemogóčnega Stvarnika Srce — je Srce Jezusovo.

Jezus je pravi Bog, in zato mu je dana vsa oblast v nebesih in na zemlji; ljudje in angeli mu morajo biti pokorni; vse bode on sodil, in njegovi oblasti se ne bode mogel nihče ustavljati. In tega vseoblastnega sodnika Srce — je Srce Jezusovo.

Jezus je pravi Bog, edini in edino pravi Bog, in zato tudi moj edini Bog; on sam je najvišji gospod in kralj vsem stvarjem, in zato tudi moj gospod in kralj, on sam je najvišji sodnik, in zato tudi moj sodnik. In mojega Boga, mojega gospoda, mojega sodnika Srce — je Srce Jezusovo.

Ker je Jezus pravi Bog, ga morajo vsi ljudje kot Boga, kot najvišjega gospoda in kralja in sodnika častiti, moliti. Prav zato pa morajo moliti tudi dušo Jezusovo, telo Jezusovo, kri Jezusovo, Srce Jezusovo; zakaj s častjo, ki jo dajemo Srcu Sinú večnega Očeta, častimo Sina božjega samega.

(Dalje prih.)

¹⁾ Gl. Jan. 1, 3.

²⁾ Gl. Jan. 5, 26.

Apostolstvo svete molitve.

Namen svetega Očeta za mesec junij 1899.

Razširjenje molitvenega apostolstva.

Sv. Oče Leon XIII. je bil še škof v Perudži, ko je dejal o molitvenem apostolstvu: „To delo — apostolstvo molitve — je vredno, da ga priporočajo vsi višji pastirji: tako je lepo, tako koristno in ob enem tako preprosto. Srečen sem, da sem ga vpeljal v svoji škofiji in nikoli ne bodem nehal pospeševati ga.“

Zvest svoji besedi, ki jo je bil izrekel kot škof, je kot poglavar vesoljne cerkve ob raznih prilikah pokazal, kako zelo mu je pri srcu družba molitvenega apostolstva. Ko je l. 1884. meseca majnika pisal laškim škofom, kako naj branijo katoliško cerkev proti njenim najhujšim sovražnikom, framasonom, jim je posebe priporočil molitveno apostolstvo: „Zlasti vas bodi skrb čudovite družbe molitve. Delajte z največjo gorečnostjo, da se vsi verniki vpišejo v to družbo.“

Jeseni l. 1893. je rekel družbenim poslancem, ki so se mu prišli poklonit: „Vi zastopate tukaj veliko apostolstvo molitve, družbo, ki nam je posebno pri srcu. To je novo drevesce, ki v naših dneh krasi in zaljša vrt božjega vrtnarja; ni še dolgo tega, kar je pogvalo to drevesce iz neznatne klice, a že se je mogočno razrastlo in njega dobrodejna senca se razteza po vsem krščanstvu.“

Da bi družba sama v sebi bila bolje urejena in se potem tem krepkeje razvijala, ji je Leon XIII. l. 1896. dal nova pravila. Od l. 1886. tudi sam izbira in določuje glavne namene, ki jih družbeno vodstvo vsak mesec priporoča v molitev. Letos za mesec junij je izvolil: razširjanje molitvenega apostolstva, in s tem iznova pokazal svojo skrb za družbo.

Apostoli molitve, poslušni sinovi sv. Očeta, združimo svoje molitve meseca junija v ta namen, da se naša družba razširi čimdalje po svetu. To je srčna želja sv. Očeta. Kjer še ne poznajo družbe molitvenega apostolstva, povejmo ljudem, kaj je in kaj hoče. Pisal sem vam o tem lani v prvem in drugem zvezku „Venca“. Posneti hočem samo glavne misli, da bi se sami iz nova vneli za družbo in še druge zanjo pridobili.

Apostolstvo molitve je apostolstvo Srca Jezusovega. Kar hoče, kar želi, za kar moli in za kar se vsak dan daruje presv. Srce Jezusovo: to hoče in želi, za to moli in daruje samega sebe tudi apostol molitve.

Z molitvijo presv. Srca Jezusovega združuje svoje molitve; dela in trpi, za kar je delal in trpel Kristus sam; skrbi Srca Jezusovega so skrbi tudi njegovega srca. In kakšne so te skrbi? Ne zemeljske, ne vsakdanje, ampak svete in božje. Skrbi Srca Jezusovega so: čast božja in zveličanje neumrljivih duš. Prav to hoče tudi apostol molitve.

On posnema presveto božjo Mater, Devico Marijo, ki sama tudi ni oznanovala svetega evangelija, pač pa neprenehoma združevala molitev svo-

jega prečistega Srca z molitvijo presvetega Srca Jezusovega in samo sebe darovala nebeškemu Očetu v isti namen, za katerega se je daroval na križu njen Sin, Jezus Kristus.

Da se udje molitvenega apostolstva vedno zavedajo, zakaj molijo in se trudijo, ponové vsak dan daritev svojega dela in trpljenja v lepi molitvi: „Gospod Jezus Kristus! V edinosti z onim božjim namenom, s katerim si sam hvalil Boga na zemlji v svojem presvetem Srcu in ga še zdaj hvališ brez konca v zakramentu sv. Rešnega Telesa po vsem svetu, in v posne-manje presv. Srca preblažene, brezmadežne Device Marije: darujem Tebi danes in vsak trenotek današnjega dne vse svoje namene in misli, vsa ču-tila in želje, vsa dela in besede.“ — Oni, ki so bolj goreči, molijo vrhu tega vsak dan še en „očenaš“ in deset „češčenamarij“ v namen sv. Očeta, ki ga vodniki družbe v svojih listih vsak mesec posebe naznanjajo in raz-lagajo. — Tisti pa, ki jim bije v prsih rahlo čuteče srce za Jezusa, storé še nekaj več. Zbirajo se po sedem ali trideset skupaj in hodijo izmenoma enkrat na teden ali enkrat na mesec k sv. obhajilu s tega namena, da dajo žalje-nemu Srcu Jezusovemu zadoščenje za krivice, ki jih trpi v najsvetejšem zakramentu. To obhajilo imenujejo z adostilno ali spravno obhajilo, in je najlepša pobožna vaja, ki jo opravljajo apostoli molitve.

Potem kakor kdo stori samo prvo, ali pa ob enem tudi drugo ali tretje dobro delo molitvenega apostolstva, se razlikujejo tri vrste apostolov molitve, tri armade vojakov Jezusovih. Vsi zaobljubijo zvestobo svojemu ne-beškemu Kralju; vse druží isti namen: zmaga katoliške cerkve na zemlji; stori pa vsak tem več, čim večja je njegova ljubezen.

Apostol molitve se pozna po svoji velikodušnosti. On ni, kakor tesnosrčni samopašnež, ki celó pri molitvi samo nase misli: apostol molitve, misli in čuti z Jezusom in zato moli in se daruje za vse one svete namene za katere moli in se daruje Srce Jezusovo. Njegovo srce je radodarno, nje-gova ljubezen katoliška. Duh molitvenega apostolstva je duh apostolske go-rečnosti.

Današnji čas potrebuje molivcev, ki jih prošinja duh apostolski. Bog bodi zahvaljen, v hudem boju zoper sovražnike svete cerkve imamo može, ki pogumno in neustrašno delajo v pismu in govoru; toda nikar si ne za-krivajmo resnice: brez molitve nam bode ves napor malo ali nič pomagal. Zastonj se trudijo najboljši govorniki v cerkvi in zunaj cerkve, po zborih in shodih, zastonj se upirajo pisatelji po knjigah in listih, če Bog ne dá svo-jega blagoslova. Če Gospod ne zida hiše, zastonj delajo oni, ki jo zidajo. Blagoslova božjega pa si moramo izprositi z gorečo molitvijo. „Dajte mi vojsko pobožnih molivcev“, je zaklical blagega spomina papež Pij IX., ko so sovražniki pritiskali na sveto rimsko stolico. Take može, molivce z apostolsko gorečnostjo pa vzgaja družba molitvenega apostolstva.

Družba molitvenega apostolstva vodi svoje ude tja, kjer je središče svetega ognja in krščanske navdušenosti, vodi jih k presvetemu Srcu Jezusovemu. Uči jih častiti to presveto Srce. Apostoli molitve so po svojih mislih in čuvstvih združeni s Srcem Jezusovim: z Njim in v Njem

delajo in trpé, se bojujejo in darujejo, živé in umirajo. Ob svetem ognju božje ljubezni, ki plamti v Srcu Jezusovem, se njih srca ogrevajo in vne-
majo za sveto katoliško cerkev.

Spomina vredne so besede, ki jih je govoril sv. Oče Leon XIII. l. 1893. družbenim poslancem: „Vedno smo bili naklonjeni vaši družbi in blago-
slavljamo pobožne namene, ki jih vam družba vsak mesec priporoča v mo-
litev. Še bolj pa vas ljubimo zato, da niste samo apostoli molitve, ampak
svojo molitev združujete s presvetim Srcem Jezusovim in tako
vnemate duše za ono pobožnost, ki je dandanašnji znamenje prave cerkve,
ladija nje rešitve, zastava nje prihodnje zmage, podlaga našemu upanju v
boljšo prihodnjost.“

„Kakor je Jezus razodel svoji služabnici Margareti Alakok, je Bog sam
pobožnost do presv. Srca odločil v to, da se po njej zaceli največja rana na
telesu sedanje človeške družbe, samoljubje, ki išče samo svoje časti, in
streže samo svoji čutnosti in prevzetnosti; ono samoljubje, v katerem se
človek povzdiguje nad Boga in ljudi, vse nase obrača, in se lasti pravic,
ki jih ima Bog ali družba ali posamezni človek v družbi; ono samoljubje,
ki tepta in gazi vse, kar je v prid krščanskemu in družabnemu življenju,
ker hoče razdreti vero in nrvnost, veljavo in postavo, imetje in
družino.“

„Ni pa boljšega pomočka, ki bi krotil samoljubje, kakor moč one
plamteče ljubezni preljubeznivega Srca Jezusovega, ki je ves svet vnela z
ognjem ljubezni in v mrtvo telo poganske družbe dehnila novo, nrvno in
družabno življenje. „Ogenj sem prinesel na zemljo, in kaj družega hočem,
kakor, da gori?“ Krščanska ljubezen, ki je prvič preustvarila človeško
družbo, jo mora tudi sedaj prenoviti. Ta ljubezen pa izvira v presv. Srcu
našega Zveličarja.“

„Pošiljajte svoje prošnje v nebesa in spremljajte jih s krščanskimi
čednostmi, da bode božje Srce zopet potegnilo nase družbo, ki se je od-
trgala od Boga. Skrbite pred vsem, da bode razširjali to pobožnost v svojih
družinah in svoji domovini; in ker se pravo čiščenje ne dá ločiti od po-
snemanja, se trudite, da bode vaše srce podobno Srcu Jezusovemu, onemu
Srcu, katerega življenje nekdanj na zemlji in sedaj v presv. zakramentu je
življenje daritve, in se dá povzeti v dveh besedah: nič zase, vse za nas.
Tako bodi tudi našega srca življenje, da bode vsak izmed nas lahko po
pravici dejal: *nič same, vse za Jezusa!*“

To so prelepe in pomenljive besede, ki jih je apostolom molitve go-
voril poglavar sv. cerkve o pobožnosti do presv. Srca Jezusovega. In k tej
pobožnosti, od katere sv. Oče pričakuje pomoči in rešitve v naših hudih
časih, nas vodi apostolstvo molitve, zakaj družba molitvenega apo-
stolstva nas uči umevati presv. Srce, čutiti njega žalost in veselje, uči nas
odmirati sebi in živeti za Jezusa.

Tri škofije, v katerih bivajo Slovenci, so že posvečene Srcu Jezuso-
vemu: goriška, krška in lavantinska škofija. Verniki ljubljanske škofije pa

se prav te dni pripravljajo, da se tudi oni slovesno posveté božjemu Srcu Jezusovemu. Najboljša priprava za to posvečenje je razširjenje družbe molitvenega apostolstva: duh molitvenega apostolstva je duh Srca Jezusovega.

Poročilo o bratovščinah.

Naznanilo ponočnim častivcem presv. Reš. Telesa v Ljubljani.

1. Po noči med 1. in 2. junijem, t. j. tisto noč po prazniku presv. Reš. Telesa, bodo moški častili Najsvetejše v cerkvi sv. Nikolaja. — 2. V četrtek, 8. junija, zvečer pred praznikom presv. Srca Jezusovega, bodo molili moški častivci skupno od polu 8. do polu 9. ure v misijonski cerkvi presvetega Srca Jezusovega. In prav tisti večer, od 9. do 10. ure, bodo moški molili Najsvetejše tudi v cerkvi sv. Florijana. V obeh cerkvah se bode molila 3. ura v čast presv. Srcu Jezusovemu. — K tema dvema urama, — ali vsaj k eni, kakor komu mogoče, — so povabljeni vsi, ki čutijo v srcu iskrico ljubezni do najsvetejšega božjega Srca. — 3. Častivci presv. Rešnega Telesa bodo šli tudi letos s svečami za šenklavško procesijo. Vsi možje in mladeniči se pristrčno vabijo, naj bi se prav mnogoštevilno udeležili procesije z gorečimi svečami. — Na delo, možje, vsak v svoji fari! Povabimo vsacega, ki ga poznamo kot dobrega in pogumnega katoliškega moža!

Bratovščina vednega češčenja presv. Reš. Tel. v Ljubljani.

Bratovščina vednega češčenja presv. Rešnega Telesa ima svojo navadno pobožnost v Uršulinski cerkvi osmi dan po prazniku presv. Rešnega Telesa, to je 8. junija. Ob 5. je pridiga, in potem med sv. mašo skupno sv. obhajilo.

Iz Gorij pri Bledu. V nedeljo, 30. aprila, je bila tudi pri nas slovesno ustanovljena „Marijina družba“. Veleč. g. generalni vikar, prelat Flis, je sprejel 19 mladeničev in 41 deklet. Krdelce je malo, toda upamo, da se bo nova družba razvijala enako goršičnemu zrnu in prinesla obilo blagoslova božjega na Gorje. Satan si je mnogo prizadeval, da bi jo zatrl precej v kali. Sedaj, ko je ustanovljena, je vse potihnilo. Bratovščina sv. Rešnega Telesa šteje pri nas okolo 700 udov. Letos od novega leta naprej molimo vsako prvo nedeljo v mesecu eno uro na glas. In sedaj bode za vedno češčenje skrbela posebno Marijina družba, ki ima v pravilih, da hoče posebno častiti sv. Rešno Telo.

Iz Mekinj pri Kamniku. Dne 14. majnika smo pri nas slovesno blagoslovili novo bandero Marijinih hčerâ. Bandero ima na eni strani podobo Matere božje brezmadežnega spočetja in na drugi strani podobo sv. Uršule. Pri jutranji sv. maši so prejele Marijine hčere sv. obhajilo. Popoldne ob polu treh se je zbralo mnogo vernega ljudstva v župni cerkvi. Velečastiti gospod prelat dr. Janez Kulavic je sprejel na novo nekaj deklet v Marijino družbo in nato je blagoslovil lepo dekliško bandero. Vsi so bili ginjeni, ko je veleč. gospod prelat z izbranimi besedami izročil blagoslovljeno zastavo Marijinim družicam. Po Marijini pesmi „magnifikat“, je bil govor, med katerim so družice Marijine vnovič obljubile zvestobo nebeški Kraljici. Bog daj, da ne bi nobene zadela sramota, da bi zapustila častno bandero. Nato je bila potresna procesija s kipom Marijinega preč. Srca, katerega je neslo šest belo oblečenih Marijinih hčerâ; najlepši kras vsega obhoda so bili Marijini otroci, mladeniči z gorečimi svečami in dekleta. Prepevajoč lavretanske litanije in Marijine pesmi ter moleč sv. rožni venec smo spremljali Marijo v obhodu, ki se je končal z blagoslovom z Najsvetejšim.

Kdor hoče ohraniti mladino, naj ustanovi družbo Marijino! Marija je mogočna varihinja posebno še njej v slavo ustanovljenih družb, kar priča lahko vsak, kdor skrbno vodi družbo Marijinih otrok.

Z Dobrove pri Ljubljani. Pred petimi meseci smo ustanovili pri nas Marijino družbo za mladeniče in dekleta. Od tega časa se je prvim pridružilo 21 novih, in skoraj toliko je zopet novincev in novink.

V nedeljo, 14. maja, je Marijina družba obhajala prelepo družbeno slovesnost. Blagoslovili smo ta dan lično izdelan kip preblažene D. M. brez madeža spočete za sobo, kjer se zbiramo k mesečnim shodom. K tej slovesnosti smo povabili sosednjo horjulsko Marijino družbo, ki je bila že tako namenjena v mesecu majniku romat na Dobrovo. Priromala je vsa dekliška Marijina družba z novinkami vred, nad 80 deklet. Naša dekliška družba šla ji je naproti in potem so Marijine hčere obeh družb skupaj šle v procesiji prepevajoč družbeno pesem.

Predno je g. župnik blagoslovil novi kip, je g. kaplan iz Horjula v lepem govoru pojasnil, kaj uči podoba brez madeža spočete Device Marijine sinove in hčere. Po slovesnih petih litanijah se je prenesla društvena podoba v slavnostnem sprevodu v lepo ozaljšano sobo.

To je bil res dan, ki ga je Gospod naredil, vesel dan za pošteno našo mladino v Marijini družbi, tako vesel, da svet takega veselja mladini ne more dati. Zbirajo se ljudje v društvih, da bi tem laglje dosegli časni blagor in svoje pravice. Zbirajmo se v Marijinih družbah za sveto stvar — večni blagor naših duš!

Iz Dol pri Litiji. Naš gospod župnik je v 13. letih, kar biva med nami, letos desetič povabil gg. lazariste iz Maribora, da bi mu znova preoralih duhovni vrt. S svetim ognjem so razlagali čč. gg. misijonarji od 29. aprila do 8. maja našim faranom večne resnice in pa dolžnosti njih stanu. Naši vrlji Doljci se niso strašili težavnih potov. Od daleč, po zelo grdih in strmih potih so prihajali na vse zgodaj in vztrajali do pozne ure.

Čč. gg. lazaristi so vpeljali tudi družbo Marijinih otrok. V župniji, ki šteje le 1600 duš, je stopilo v družbo 129 mladeničev in 173 deklet. Bog živi take vrle slovenske mladeniče, ki jih ni skrb, kaj poreče ta ali oni, ampak se v lepi zvezi posveté prečisti Devici Mariji.

Božja roka.

Na južnem Laškem, v vasi Kazamarčani (Casamarciana), je živel sirov in silovit človek, po imenu Filip Barone. Boga in svetnike je preklinjal že kar iz navade in počel je stvari, ob katerih je ljudi groza obhajala. Pred kratkim se je ta bogohulnik v krčmi pri igri razjezil in v togoti vrgel poleno v podobo Matere božje in zaklical: „Ti nisi nobena Devica; če si, pa mi zlomi roko, če moreš.“ Komaj je izgovoril te besede, je padel na tla, kakor da ga je zadel mrtvoud; pol ure se ni več zavedel. Prenesli so ga v posteljo; desna roka, s katero je bil prej zamahnil proti Materi božji, mu je bila hroma in otrpla, in kmalu potem, 12. februarja t. l., je umrl. Škofijstvo je stvar preiskalo in zaprisežene priče so potrdile, da je zgodba resnična.

Zahvala za uslišano molitev.

G. K. iz Ž. se zahvaljuje prečisti Devici za uslišano prošnjo po opravljeni devetdnevnic. — I. P. v L. se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu, prečistemu Srcu Marijinemu, sv. Jožefu in sv. Antonu Pad. za ozdravljenje. — I. Č. v L. se zahvaljuje žalostni M. b. in sv. Antonu Pad. za ozdravljenje bolne noge. — H. Z. iz Br. se zahvaljuje Devici Mariji in sv. Jožefu za pomoč v zelo nevarni bolezní svojega moža. — Š. T. iz Br. se zahvaljuje presvetemu Srcu Jezusovemu in sv. Antonu Pad. za pomoč v važni pa zamotani zadevi. — Neka oseba se zahvaljuje za ozdravljenje. — T. B. se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu in prečistemu Srcu Marijinemu za ozdravljenje v hudi bolezní. — L. B. se zahvaljuje, da ga je Marija rešila iz zelo nevarnega položaja. — Matej C. se zahvaljuje Materi božji sedem žalosti, sv. Antonu, šv. Jožefu in sv. Jederti, da je bil rešen hude bolezní, potem, ko so že vsi nad njim obupali. — Nekdo se zahvaljuje lurski Materi božji, sv. Jožefu in sv. Antonu Pad. za ozdravljenje otrok. — Neka oseba iz Gradca se zahvaljuje presvetemu Srcu za pomoč v važni stvari. — F. E. z Dobrove se zahvaljuje Devici Mariji za pomoč v neki zadevi. — M. K. iz T. se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu, preč. Srcu Marijinemu, sv. Jožefu, sv. Antonu in sv. Florijanu za pomoč zoper ogenj. — Neimenovana iz Kamnika se zahvaljuje prečisti Devici za ozdravljenje oči. — Neka oseba iz Kamnika se zahvaljuje križanemu Jezusu in žalostni Materi božji za tolažbo v veliki žalosti in pomoč v domačih razmerah. — V silno kočljivi zadevi sem opravil devetdnevnicó v čast sv. Jožefu, sv. Antonu Pad. ter preč. Devici Mariji — in obljubil za kruhe sv. Antona 3 glđ., če bom uslišan, in razglasiti uslišanje v dveh listih, v „Vencu“ in „Cvetju“ — in uslišan sem bil. Hvala ponižna in prisrčna preč. Devici, sv. Jožefu in sv. Antonu! Stari trg, dné 3. aprila 1899. Anton Ponikvar. — Nekdo od D. M. v Polju se zahvaljuje Devici Mariji in sv. Jožefu za pomoč in ozdravljenje malega Jožka. — L. P. iz Ljubljane se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu, prečistemu Srcu Marijinemu, sv. Jožefu in sv. Antonu Pad. za veliko dušno milost. — M. A. iz Ljubljane se zahvaljuje sv. Jožefu za ozdravljenje nevarno bolne sestre. — J. S. v Novi cerkvi pri Celju se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu, presladkemu Srcu Marijinemu, sv. Jožefu, sv. Antonu Pad. in sv. Alojziju za pomoč v dušnih in telesnih potrebah. — M. L. v Šentilju v Slov. Goricah. V zelo važni zadevi sem z vso svojo družino opravljala devetdnevnicó v čast sv. Rešnemu Telesu. Mili Jezus v tabernaklju je uslišal mojo prošnjo, kar hvaležnega srca naznanjam vsem častivcem sv. Rešnega Telesa. — M. S. se zahvaljuje presv. Srcu Jez. in sv. Jožefu za pomoč v hudi dušni izkušnji. — F. P. v N. se zahvaljuje Mariji vedne pomoči, sv. Jožefu in sv. Antonu Pad. za ozdravljenje.

I z j a v a.

Poslušni določbi papeža Urbana VIII. izjavljamo: čudešnim sgodbam, o katerih poroča „Venec“, pa jih cerkvena oblast še ni preiskala, dajemo samo toliko vere, kolikor je gre človeški resnicoljubnosti; tega, kar je Bog posebe razodel pobožnim osebam, nimamo za verske resnice; vse pa prepuščamo nesmotljivi sodbi svete katoliške cerkve.

Urednik.

